

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/35/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2216211043
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daša Kontríková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2216211043.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Daša Kontríková a sudkýň: JUDr. Iveta Jankovičová a JUDr. Ľubica Bundzelová, v spore žalobcu: V. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. K. XX/XX, F., zastúpený: JUDr. Marcela Kucháriková, advokátka, so sídlom Hlavná 25, Šamorín, proti žalovanej: V. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. U. XXX, zastúpená: JUDr. Ivana Hutňanová, advokátka, so sídlom Krížna 17D, Bratislava, o zaplatenie 1.200 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 15C/227/2016-289 zo dňa 31. januára 2020 v časti, v ktorej súd žalobu zamietol a v súvisiacom výroku o trovách konania (výroky II. a III.), takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa v napadnutej časti **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovaná má nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. konanie v časti o zaplatenie istiny 252 eur s príslušenstvom zastavil (z dôvodu späťvzatia žaloby žalobcom v tejto časti), výrokom II. žalobu vo zvyšnej časti zamietol a výrokom III. žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, s tým, že o výške rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku. Rozsudok po citovaní § 415, § 420 ods. 1, 3, § 424, § 442 ods. 1, 3, § 443 § 37 ods. 1, § 149 ods. 1, 2, § 517 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ) vecne odôvodnil tým, že po vykonanom dokazovaní súd dospel k záveru, že žaloba je vo zvyšnej časti (nad uplatnený nárok o zaplatenie 252 eur, na ktorom žalobca netrval a žalobu v tejto časti zbral späť) neopodstatnená, a to predovšetkým z toho dôvodu, že v danom prípade nebola preukázaná danosť základných zákonných predpokladov na vznik nároku na náhradu škody voči žalovanej podľa § 420, resp. § 424 OZ v spojení s § 415 OZ. Tieto predpoklady nie sú splnené i napriek tomu, že v konečnom dôsledku je možné z vykonaného dokazovania vyvodiť záver, že predmetný bežiaci pás vzhľadom na jeho značku a typ PRO-FORM 780 ZLT (ktoré determinujú časové obdobie jeho dostupnosti na trhu) bol s vysokou pravdepodobnosťou nadobudnutý počas trvania manželstva medzi sporovými stranami (manželstvo bolo uzavreté dňa 15.11.2003), pričom existenciu tohto bežiaceho pásu v rôznych časových okamihoch počas existencie BSM potvrdili svedkovia T. B. ako aj V. D. a uvedené nepochybne vyplýva aj z fotodokumentácie vyhotovenej dňa 25.09.2014 v rodinnom dome v N. U. č. XXX znalcom Ing. Štefanom Dubeňom na účely vypracovania znaleckého posudku č. 249/2014 zo dňa 08.10.2014, ako podkladu dohody o vyporiadaní BSM strán sporu zo dňa 12.01.2015. Uvedené je možné, a to vzhľadom na značný časový odstup od uzavretia manželstva v roku 2003 tvrdiť aj za okolností, že v konaní nebol spoľahlivo preukázaný čas nadobudnutia bežiaceho pásu (ani činnosťou súdu podľa § 189 a § 190 CSP na žiadosť žalobcu) a taktiež nebola ustálená výbava tohto bežiaceho pásu. Skutočnosť, že fotografia o bežiacom pásu predložená znalcom Ing. Štefanom Dubeňom v jeho

podaní z 16.07.2018 je z domu bývalých manželov prítomne výslovne potvrdila aj žalovaná v rámci jej výsluchu na pojednávaní 11.12.2019 s upresnením, že fotografia je konkrétne z posilňovne domu.

2. V konaní však nebolo bez dôvodných pochybností preukázané protiprávne konanie (resp. konanie proti dobrým mravom) konkrétne žalovanej, ako ani čas takého prípadného protiprávneho konania, keď ona sama tieto tvrdenia žalobcu výslovne popierala a výpovede svedkov, ktorí boli vypočutí v konaní (V. D. a T. L.) sú len akýmsi nepriamym dôkazom spočívajúcim v reprodukcii toho, čo mala žalovaná pred nimi povedať pri odvoze zariadenia zo spoločného domu manželov. V tejto súvislosti však súd zistil výrazné rozpory predovšetkým medzi výpoveďou svedka T. L. na pojednávaní z 09.10.2019 a jeho písomným vyhlásením z 09.07.2016 (č.l. 11), keď v tomto vyhlásení ešte prehlasoval, že priamo pred ním sa žalovaná priznala k poškodeniu bežiacieho pásu s tým, že okrem úmyselného zničenia popruhov ešte naliala do displeja bežiacieho pásu kyselinu, avšak v rámci svojho výsluchu už tento svedok vypovedal tak, že on sa so žalovanou nerozprával a z rozhovoru medzi V. D. a žalovanou nepočul nič, keďže išiel z miestnosti von, pričom sa mu len marí, že žalovaná mala V. D. povedať, že ona ten bežiaci pás zarezala, čo však tomuto svedkovi hovoril až následne V. D.. Pokiaľ ide o osobu svedka V. D., jeho hodnovernosť (a tým aj dôkaznú silu jeho výpovede) je potrebné hodnotiť, a to za situácie, keď aj on potvrdil vo svojom písomnom vyhlásení z 09.07.2016 skutočnosť, že o tam uvedených skutkoch žalovaná výslovne hovorila aj za prítomnosti T. L., s prihliadnutím na skutočnosť, že je dlhodobým zamestnancom (ako jediný z troch svedkov je zamestnancom žalobcu aj v súčasnosti) a zároveň kamarátom žalobcu, čo objektívne mohlo a stále môže mať vplyv na jeho subjektívne motívy, ktoré sa aj v súčasnosti môžu reálne prejavovať navonok v predmetných vzťahoch, pričom týmto je jeho hodnovernosť v danom prípade značne oslabená. V danej súvislosti je možné súhlasiť s názorom žalovanej prezentovaným v jej záverečnej reči, a teda, že v prípade svedka V. D., ktorý má so žalobcom nielen dlhoročný pracovný, ale aj kamarátsky vzťah, nie je možné jeho výpoveď spočívajúcu len v reprodukcii prípadného vyjadrenia žalovanej pri prevoze zariadenia posilňovne považovať za tak významný dôkaz, ktorým jediným dôkazom by bolo spoľahlivo preukázané predošlé protiprávne konanie žalovanej, t.j. poškodenie bežiacieho pásu, pričom takýto dôkaz by mohol obstáť len ako súčasť určitého nenarušeného dôkazného reťazca, avšak nie dôkazom jediným a rozhodujúcim, ktorým žalobca preukazuje protiprávne konanie žalovanej (resp. konanie proti dobrým mravom). Taký dôkazný reťazec však v danom prípade bol narušený minimálne vyššie uvedenými výraznými rozporami v prejavoch (písomnom a ústnom) druhého svedka T. L., odlišným opisom predmetného bežiacieho pásu svedkami V. D., T. L., ako aj samotným žalobcom v ich výpovediach, ďalej odlišným opisom i samotnej škody (viď svedeckú výpoveď T. L., ktorý na popruhoch pásu videl iba jeden zárez oproti obsahu obidvoch písomných vyhlásení svedkov, kde je uvedené poškodenie popruhov na štyroch miestach), a tiež aj tým, že výsluch pôvodne navrhnutého svedka F. F. sa napokon nemohol uskutočniť z dôvodu stiahnutia návrhu na jeho výsluch žalobcom, keďže tento svedok sa mu vyjadril, že nechce na súde vypovedať. Súd na základe uvedeného konštatuje, že v konaní nebolo spoľahlivo zistené a ustálené, že by došlo k protiprávnemu konaniu žalovanej (resp. ku konaniu proti dobrým mravom), v dôsledku ktorého by vznikla škoda popísaná v žalobe žalobcu a v predloženej znaleckom posudku a taktiež nebolo preukázané, kedy k poškodeniu bežiacieho pásu skutočne došlo. U žalovanej potom nebola preukázaná ani podmienka zavinenia a ostatné zákonné predpoklady zodpovednosti za škodu (spôsobenie škody, príčinná súvislosť).

3. V daných súvislostiach súd ďalej poukazuje k otázke skúmanej zodpovednosti žalovanej za vzniknutú škodu aj na to, že predmetný bežiaci pás po rozvoze manželov v lete 2014 mal byť umiestnený v ich spoločnom dome v miestnosti na cvičenie (posilňovňa), kde síce podľa obsahu spisu zostala bývať žalovaná, avšak žalobca, čo sám v konaní uviedol a potvrdil, celé rozhodné obdobie mal prístup a kľúče od tejto miestnosti so samostatným vchodom, a teda vedel sa tam dostať bez obmedzení, čo má objektívne vplyv aj na hodnotenie skutkových tvrdení žalobcu a dôkaznej sily ním uplatnených dôkazov súdom. V konaní taktiež nebolo spoľahlivo preukázané, že by k poškodeniu stroja došlo po podpise dohody sporových strán o vyporiadaní ich BSM, t.j. po 12.01.2015 a tvrdenie žalobcu (prednesené až na pojednávaní 11.12.2019), ktoré ako jediné by malo podporovať túto teóriu, a to, že on v deň podpisu uvedenej dohody sa bol osobne pozrieť na zariadenie posilňovne, o čom však nevedel súdu predložiť žiaden dôkaz, je nutné v daných súvislostiach posúdiť ako tvrdenie ničím nepodložené a zámerné v tom zmysle, aby žalobca doplnil svoje skutkové tvrdenia k tejto okolnosti práve na námietku protistrany (takmer tri a pol roka po tom ako bola podaná žaloba).

4. Predmetný bežiaci pás je nepochybne poškodený, avšak na základe žalobcom predložených dôkazov nebolo možné spoľahlivo zistiť, kedy k tomuto poškodeniu došlo (odhliadnuc od osoby škodcu) a

žalobca len svojím púhym tvrdením v tomto smere (viď vyššie uvedené) dostatočne nepreukázal, že by bol bežiaci pás poškodený po podpise uvedenej dohody. Uvedenú skutočnosť nie je možné vyvodiť ani zo svedeckých výpovedí V. D. a T. L., ktorí sa nezmienili o tom, že by im žalovaná mala oznámiť presný dátum poškodenia veci. To však má za následok aj to, že nemožno vylúčiť poškodenie bežiaceho pása ešte pred vyporiadaním sa manželov ohľadom ich BSM, čo by znamenalo, že žalobca prevzal výlučné vlastníctvo k tomuto bežiacemu pásu už v poškodenom stave. Uzavretou dohodou z 12.01.2015 nebolo bližšie špecifikované zariadenie posilňovne, a to ani čo sa týka jeho kvantít a kvality (napr. technického stavu bežiaceho pása), pričom však strany tejto platnej dohody (o platnosti dohody bolo právoplatne rozhodnuté súdom v predchádzajúcom konaní sp. zn. 16C/525/2015) výslovne toto zariadenie posilňovne tak ako v čase uzavretia dohody existovalo zahrnuli do masy BSM a vysporiadali sa s ním. Nakoľko teda nebolo v konaní spoľahlivo preukázané protiprávne konanie žalovanej (resp. konanie proti dobrým mravom), ktoré by spočívalo v poškodení predmetného bežiaceho pása, súd tu nemal preukázanú ani podmienku príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním a vznikom škody, ktorá by mala byť ním spôsobená, a ktorú žalobca stotožňoval so skutočnou škodou na bežiacom páse. Čo sa týka preukázanej výšky škody, súd uvádza, že odhliadnuc od vyššie uvedeného rozsah tejto škody a jej náhrady by nemohol byť ustálený len predloženým znaleckým posudkom, keďže tento bol vyhotovený (aj) podľa údajov a požiadaviek, ktoré znalcovi zadával žalobca bez ich podloženia akýmkoľvek relevantnými podkladmi. Faktory ako sú dátum nadobudnutia a dátum poškodenia veci sú pritom rozhodujúcimi faktormi pre určenie výšky škody (uvedené potvrdil aj sám znalec pri svojom výsluchu svedka z dôvodu, že k znaleckému posudku nepripojil doložku v zmysle § 209 ods. 2 CSP), a teda bez spoľahlivého zistenia týchto faktorov by nemohol byť ustálený presný rozsah skutočnej škody, ako ani jej úplné a presné vyjadrenie v peniazoch.

5. Na základe uvedeného mal súd za to, že žalobca nepreukázal vo veci svoju aktívnu vecnú legitimitáciu ako ani pasívnu vecnú legitimitáciu žalovanej a taktiež ani neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k svojim tvrdeniam. Zo všetkých uvedených dôvodov súd žalobu vo zvyšnej časti zamietol, pretože v danom prípade nebolo preukázané splnenie základných zákonných predpokladov na vznik nároku na náhradu škody voči žalovanej podľa § 420, resp. § 424 OZ v spojení s § 415 OZ (výrok II).

6. Záverom súd poznamenáva, že všetky ostatné návrhy strán sporu na doplnenie dokazovania predostreté najmä na nariadenom pojednávaní, ale aj skôr počas celého konania, súd už nepripustil, pretože buď na ich vykonaní už strany sporu netrvali alebo ich vykonanie nepovažoval za potrebné pre zistenie rozhodujúcich skutočností pre rozhodnutie vo veci a mal za to, že v konečnom dôsledku by len spôsobili predĺžovanie konania a spôsobili by len oddialenie meritórneho rozhodnutia. Súd vychádzal pri rozhodovaní zo skutkového stavu zisteného vykonaným dokazovaním najmä listinnými dôkazmi založenými v spise, výsluchmi strán sporu a výsluchmi svedkov, pričom prihliadol i na ďalší obsah spisového materiálu (vrátane pripojeného spisu). Ďalšie argumenty strán sporu pritom súd nepovažoval za rozhodujúce pre rozhodnutie vo veci samej, preto sa nimi osobitne nevysporiadal. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany sporu, ktorá ju nastolila. Na ďalšiu irelevantnú argumentáciu zachádzajúcu podrobne do nadbytočných detailov, nespôsobilú ovplyvniť meritórne rozhodnutie preto súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

7. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP, pričom dospel k záveru, že právo na náhradu trov konania má žalovaná voči žalobcovi v rozsahu 100 %, keďže žalovaná mala v tejto veci plný úspech (aj v časti, v ktorej bolo konanie zastavené z dôvodu čiastočného späťvzťatia žalobcu bez udania dôvodu). O výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením podľa § 262 ods. 2 CSP (výrok III).

8. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca odvolanie v časti výrokov II. a III. prostredníctvom právnej zástupkyne z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP, závery súdu prvej inštancie odporujú vykonanému dokazovaniu, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaného dokazovania k nesprávnym skutkovým záverom a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

9. Žalobca sa nestotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že by žalobca bez dôvodných pochybností nepreukázal protiprávne konanie žalovanej. Jednak terminológia „bez dôvodných pochybností“ nezodpovedá civilnému, ale trestnému procesu a je pochopiteľné, že obrana žalovanej bola založená na popieraní svojho protiprávneho konania resp. konania odporujúceho dobrým mravom, pretože len ťažko je v súdnom konaní možné očakávať priznanie sa škodcu ku spôsobenej škode. Samotná výpoveď žalovanej však nemôže byť tou zásadnou pre rozhodnutie súdu v otázke spôsobenia škody. V konaní bol vykonaný celý rad ďalších dôkazov, ktoré žalobu podporujú a to do takej miery, že je možné konštatovať, že škodu na bežeckom páse spôsobila žalovaná. Z výpovede žalovanej je však zrejmé, že bola účelová, a súd mal predovšetkým ako nedôveryhodnú vyhodnotiť výpoveď žalovanej, ktorá si dokonca ani nepamätala, že bežecký pás mali, hoci bol zachytený v znaleckom posudku na fotografiách ešte z roku 2014 a žalovaná denne cez posilňovňu prechádzala do kaderníctva.

10. V písomnom vyjadrení zo dňa 25.08.2016 žalovaná popiera, že poškodila bežiaci pás prerezaním popruhov a naliatím kyseliny do displeja bežiaceho pásu, čím samotnú existenciu bežiaceho pásu patriaceho do BSM potvrdila. Vo svojej výpovedi a ďalších vyjadreniach už žalovaná popiera existenciu bežiaceho pásu, nepamätá sa, že takú drahú vec počas manželstva kúpili, ani že sa bežiaci pás nachádzal v rodinnom dome. Pri predložení fotografie bežiaceho pásu vyhotovenej v r. 2014 znalcom Ing. Dubeňom na účely dohody o vyporiadaní BSM žalovaná výslovne uviedla, že je to fotografia z bývalého spoločného rodinného domu strán sporu, konkrétne z posilňovne domu. Na návrh žalobcu, aby bol ako svedok predvolaný advokát JUDr. B., ktorý vyhotovil dohodu o vyporiadaní BSM a ktorý by vedel potvrdiť, že súčasťou zariadenia posilňovne bol aj bežiaci pás, žalovaná uviedla, že advokáta nezbaví povinnosti mlčanlivosti (rovnako ako v konaní vedenom pred OS Dunajská Streda pod sp. zn.16C/525/2015, ktoré je právoplatne skončené). Rozhodnutie súdu prvej inštancie povýšilo procesnú obranu žalovanej spočívajúcu v preukázateľných klamstvách nad spravodlivosť a pravdu, ktorej sa žalobca v spore domáhal a ktorú aj preukázal.

11. Súd spochybnil vierohodnosť výpovede svedka, ktorý je zamestnancom žalobcu a poukázal na rozpory medzi výpoveďou svedka a písomným vyhlásením, ktoré však neboli takého charakteru, že by mali byť dôvodom zamietnutia žaloby tak, ako to urobil súd. Pri preukazovaní náhrady škody len v minimálnych počtoch prípadov existuje tzv. očitý svedok a hodnotenie dôkazov súdom musí preto zohľadňovať tento fakt. Interpretácia dôkazov realizovaná súdom znamená, že v podstate neexistuje možnosť, ako preukázať spôsobenie škody žalovanou okrem prípadu, ak by sa sama žalovaná k takému konaniu priznala. Takéto hodnotenie dôkazov však odporuje princípu a zmyslu dokazovania. V posudzovanom prípade žalujúca strana radom nepriamych dôkazov preukázala predpoklady vzniku zodpovednosti žalovanej za škodu v takej miere, ktorá plne postačuje na konštatovanie o splnení dôkaznej povinnosti resp. dôkazného bremena žalobcu.

12. Žalobca v spore preukázal svoju aktívnu vecnú legitímáciu ako aj pasívnu vecnú legitímáciu žalovanej. Dohoda o vyporiadaní BSM bola podpísaná stranami sporu dňa 12.01.2015 a v ten deň boli aj úradne osvedčené podpisy účastníkov dohody. Podľa čl. III bod 2 dohody nadobudol do výlučného vlastníctva žalobca zariadenie posilňovne, teda aj predmetný bežiaci pás. Nakoľko dohoda o vyporiadaní BSM je účinná okamihom podpísania účastníkmi dohody, a vo vzťahu k hnutelným veciam týmto okamihom nastávajú aj vecno-právne účinky dohody, stal sa žalobca výlučným vlastníkom bežeckého pásu dňa 12.01.2015. V tomto čase bežecký pás ešte poškodený nebol. Nie je pravdou v odôvodnení rozhodnutia pod bodom 18. uvedené, že žalobca až na pojednávaní dňa 11.12.2019 uviedol, že sa bol v deň podpisu dohody t.j. 12.01.2015 osobne pozrieť na zariadenie posilňovne a bežiaci pás bol nepoškodený, čo súd vyhodnotil ako tvrdenie zámerné v tom zmysle, aby žalobca doplnil svoje skutkové tvrdenia k tejto okolnosti práve na námietku protistrany. Žalobca už v písomnom vyjadrení zo dňa 23.10.2019 uviedol, že v čase podpisu dohody o vyporiadaní BSM t.j. dňa 12.01.2015 bežecký pás ešte poškodený nebol, čo mohol tvrdiť len na základe toho, že ho videl. Pozrieť si zariadenie posilňovne v rodinnom dome v deň podpísania dohody bol žalobca z toho dôvodu, že žalovaná pred uzatvorením dohody predávala veci patriace do masy BSM (aj prostredníctvom internetu) a chcel sa ubezpečiť, že sa bežiaci pás nachádza v rodinnom dome. Dňa 19.01.2015, kedy si dal žalobca odviezť zariadenie posilňovne vrátane bežeckého pásu, bol už bežecký pás poškodený, čo potvrdili dvaja svedkovia vo svojej výpovedi. Z uvedeného je nepochybné, že škoda bola spôsobená v čase po podpise dohody dňa 12.01.2015 do času odvezenia bežeckého pásu dňa 19.01.2015. V tomto období patril bežecký pás do výlučného vlastníctva žalobcu (s poukazom na účinky dohody o vyporiadaní BSM zo dňa 12.01.2015) a v tom čase mala k nemu prístup len žalovaná, u ktorej bol uschovaný. Konkrétny dátum zakúpenia

bežeckého pásu nie je v merite veci relevantný, nakoľko pre rozhodnutie sporu bolo podstatné, že vec patrila do BSM, čo bolo preukázané, že bola predmetom vyporiadania BSM ako nepoškodená a v čase, keď jej výlučným vlastníkom bol už žalobca, bola poškodená žalovanou (k čomu sa priznala pred svedkami).

13. Z uvedených dôvodov žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok Okresného súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe vyhovie a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie ako aj odvolacieho konania, alternatívne tak, aby napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie.

14. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu prostredníctvom právnej zástupkyne uviedla, že žiaden z odvolacích dôvodov nie je naplnený. Nesprávne právne posúdenie veci ako odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP predstavuje právnu vadu rozhodnutia a je naplnený v prípade, keď na zistený skutkový stav súd neaplikoval príslušnú právnu normu, aplikoval nesprávnu právnu normu, obsah správnej právnej normy nesprávne interpretoval, alebo správna zvolenú a správne interpretovanú právnu normu nesprávne aplikoval. Z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 380/2013 z 28. októbra 2014 vyplýva, že za právne posúdenie veci treba považovať interpretáciu a aplikáciu tých ustanovení zákona, na základe ktorých sa vo veci má rozhodnúť; to znamená, že námietka nesprávneho právneho posúdenia veci, sa spravidla týka tvrdenia o nesprávnej interpretácii a aplikácii hmotného práva vzťahujúceho sa na posúdenie merita veci. Žalobca nikde v odvolaní neuvádza, v čom spočíva nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie, a teda, o čo opiera odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP.

15. Žalobca ako ďalší odvolací dôvod uvádza dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP, t.j. že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým záverom, a že závery súdu odporujú vykonanému dokazovaniu. Z obsahu odvolania je možné dôvodiť, že v rámci tohto odvolacieho dôvodu, žalobca poukazuje na čl. 15 CSP a § 191 CSP a tvrdiac, že hodnotenie (interpretácia) dôkazov súdom prvej inštancie odporuje princípu a zmyslu dokazovania, namieta nesprávne hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie.

16. Súdnou praxou bolo ustálené, že zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobí o pravdivosti alebo nepravdivosti tvrdených skutočností vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného sudcovho presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Zo zásady voľného hodnotenia dôkazov vyplýva, že na nesprávne hodnotenia dôkazov možno usudzovať len zo spôsobu, akým súd hodnotenie vykonal. Ak nemožno v tomto smere vyčítať súdu žiadne pochybenia (napr. že výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá pravidlám logického myslenia, alebo že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dokazovania nevyplynuli, alebo opomenul rozhodné skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo), potom nie je ani možné polemizovať s jeho skutkovými závermi, napríklad namietat, že súd mal uveriť inému svedkovi, že niektorý dôkaz nie je pre skutkové zistenie dôležitý, že z vykonaných dôkazov vyplýva iné skutkové zistenie a pod. (pozri rozsudok NS SR z 28.05.2012, sp. zn. 4 M Cdo 14/2011; rozsudok NS SR z 27.07.2015, sp. zn. 4 Cdo 358/2014).

17. Správny bol záver súdu prvej inštancie, že žalobca neunesol dôkazné bremeno pri uplatnení nároku na náhradu škody. Rozsah dôkazného bremena, teda okruh skutočností, ktoré musí účastník preukázať, zásadne určuje hmotnoprávna norma, ktorá je na sporný vzťah aplikovaná; z nej potom vyplýva aj to, kto je nositeľom dôkazného bremena, teda ktorý z účastníkov je povinný ustanovený okruh skutočností preukázať. Pri zodpovednosti za škodu v zmysle § 420 ods. 1, resp. § 424 OZ, ktorú tvrdil žalobca v žalobnom návrhu, je to, že škodu spôsobila žalovaná ako škodca otázkou skutkovou a dôkazné bremeno v tomto smere zaťažuje žalobcu. Rovnako žalobcu ako poškodeného zaťažuje dôkazné bremeno v tom, že škoda v majetkovej sfére poškodeného vôbec vznikla ako aj výška tejto škody. Základnými predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu v zmysle § 420 OZ sú porušenie právnej povinnosti, existencia škody, príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou a zavinenie. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno preukázať vznik škody, porušenie právnej povinnosti a existenciu príčinnej súvislosti medzi nimi spočíva na poškodenom (žalobcovi).

18. Keďže žalovaná v konaní výslovne poprela, že by sa dopustila protiprávneho konania tvrdeného žalobcom a spôsobila tým žalobcovi škodu a zároveň, že žalovaná si v konaní neosvedčovala žiadne svoje hmotné právo oproti žalobcovi, boli tvrdenia žalovanej a jej dôkazná povinnosť týmto obmedzené

len na to, že žalovaná mala tvrdiť a preukázať skutočnosti vylučujúce alebo spochybňujúce uplatnené právo žalobcu, avšak za rešpektovania negatívnej dôkaznej teórie, t.j. pravidla, že neexistencia (niečoho) majúca trvajúci charakter sa zásadne nepreukazuje, pretože na nikom nemožno spravodlivo žiadať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitej právnej skutočnosti (napr. uznesenie NS SR z 31. mája 2010, sp. zn. 6Cdo 81/2010). Dôkazné bremeno v spojitosti s dôkaznou povinnosťou preukázať skutočnosti významné z hľadiska hmotného práva, t.j. skutočnosti navodzujúce žalované právo na náhradu škody, preto v konaní zaťažovalo výlučne žalobcu.

19. Žalobca v odvolaní namieta, že súd konštatujúc v bode 17 Napadnutého rozhodnutia, že v konaní nebolo bez dôvodných pochybností preukázané protiprávne konanie (resp. konanie proti dobrým mravom) konkrétne žalovanej, používa terminológiu trestného procesu (bez dôvodných pochybností). S touto námietkou žalobcu sa žalovaná nestotožňuje a v tomto smere príkladmo poukazuje na judikatúru, v ktorej Najvyšší súd SR používa pojem „dôvodné pochybnosti“ v rozhodnutiach civilného procesu (uznesenie NS SR z 27.03.2012, sp. zn. 2 Obo 102/2010, uznesenie NS SR z 28.04.2015, sp. zn. 7 Obo 214/2014).

20. Žalobca v odvolaní namieta, že samotná výpoveď žalovanej nemôže byť tou zásadnou pre rozhodnutie súdu v otázke spôsobenia škody, a že v konaní bol vykonaný celý rad ďalších dôkazov, ktoré žalobu podporujú a to do takej miery, že je možné konštatovať, že škodu na bežeckom páse spôsobila žalovaná. Žalobca však už nikde v odvolaní neuvádza, ktoré sú to tie konkrétne dôkazy tvoriace ním tvrdený celý rad ďalších dôkazov, ktoré majú preukazovať spôsobenie škody žalovanou. Žalovaná nemá vedomosť, že v konaní bol vykonaný celý rad ďalších dôkazov preukazujúcich spôsobenie škody zo strany žalovanej.

21. Samotný žalobca, ktorý počas celého konania presviedčal súd, že bežecký pás kúpil v roku 2010 v Maďarsku za cenu v prepočte 1.400 eur (tvrdené v žalobe, v písomných podaniach žalobcu, rovnako aj znalec vychádzal pri výpočte výšky škody z nadobúdacej ceny 1.400 eur a zahrnul ju do priemeru cien, z ktorého následne určil východziu cenu, všeobecnú hodnotu veci), vo svojej výpovedi nevedel uviesť, koľko to bolo forintov (99.000 Ft., resp. to mohlo byť aj 999.000 Ft.). Žalovaná sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že vo výpovedi svedkov T. L. a V. D. boli závažné rozpory, ktoré v odôvodnení rozsudku presne špecifikoval a na tieto dôkazy neprihliadol. To, že ide o výrazný rozpor vo vyhláseniach svedkov k tej istej udalosti je nepochybné a rovnako faktom je, že tento výrazný rozpor žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie žiadnym spôsobom neodstraňoval (napr. kladením otázok). Niet žiadnej rozumnej pochybnosti o dôvode, pre ktorý menovaný svedok vo svojej výpovedi pred súdom nepotvrdil svoje skoršie písomné vyhlásenie (že sa žalovaná pred ním priznala k poškodeniu bežeckého pásu), ktorým je, že svedok nechcel pred súdom klamať. Podľa názoru žalovanej z týchto súvislostí môže vyplývať, že písomné vyhlásenia svedkov T. L. a V. D., ktoré boli ako listinné dôkazy pripojené k žalobe, a ktoré mali preukazovať, že žalovaná sa priznala pred menovanými svedkami k poškodeniu bežeckého pásu, vyhotovila právna zástupkyňa žalobcu, čo sama uviedla v podaní súdu doručenom dňa 03.11.2016 (uviedla, že z dôvodu, že V. D. a T. L. boli súčasne v rovnakom čase a na rovnakom mieste svedkami priznania žalovanej k poškodeniu bežiaceho pásu, ako právny zástupca žalobcu vyhotovila text vyhlásenia tak, aby obsahoval všetky relevantné náležitosti a následne svedkovia plne spôsobili na právne úkony a gramotní ho po jeho prečítaní podpísali s tým, že uvedené môžu potvrdiť svedkovia pri svojom výsluchu). Žalovaná už vo svojom vyjadrení k žalobe spochybnila tieto písomné vyhlásenia svedkov čo do ich autenticity a hodnovernosti, čo sa následne v konaní preukázalo ako opodstatnené, nakoľko tieto vyhlásenia obsahovali nepravdivé skutočnosti. Samotný žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie netrval na vykonaní ďalších dôkazov výsluchom svedkov F. F. a Y. F., matky žalobcu (zápisnica z pojednávania dňa 23.01.2020), ktorých pôvodne navrhoval (v žalobe) vypočuť z dôvodu, že sa mala žalovaná pred nimi priznať k poškodeniu bežeckého pásu. Z uvedeného dôvodu preto žalovaná považuje odvoláciu argumentáciu žalobcu v tomto smere za právne bezvýznamnú.

22. Rovnako správny je záver súdu, že žalobca až vo svojej výpovedi dňa 11.12.2019, prvý krát od začiatku sporu (žaloba podaná dňa 14.07.2016) uviedol, že sa v deň podpisu dohody o BSM, t.j. dňa 12.01.2015 bol pozrieť na bežecký pás a bol nepoškodený. Nikdy skôr sa žalobca o tom nezmienil ani jedným slovom. Neobstojí tak odvolacia argumentácia žalobcu, že už v písomnom vyjadrení zo dňa 23.10.2019 uviedol, že v čase podpisu dohody o BSM, t.j. dňa 12.01.2015 bežecký pás ešte poškodený nebol, čo mohol tvrdiť len na základe toho, že ho videl. Odhliadnuc do toho, že vyjadrenie z 23.10.2019 je datované len necelé dva mesiace pred pojednávaním dňa 11.12.2019, ak žalobca tvrdil vo svojom

písomnom podaní, že bežecký pás dňa 12.01.2015 nebol ešte poškodený preto, lebo ho dňa 12.01.2015 osobne videl, tak to mal žalobca do písomného podania uviesť.

23. Žalobca v odvolaní len opakuje tie isté tvrdenia z konania pred súdom prvej inštancie, okrem iného aj to, že v čase od podpisu dohody o BSM dňa 12.01.2015 do 19.01.2015, kedy došlo k odvozu zariadenia z domu, mala prístup k bežeckému pásu len žalovaná, u ktorej bol pás uschovaný. Žalobca však vo svojej výpovedi pred súdom prvej inštancie uviedol, že mal úplne voľný prístup do posilňovne, mal kľúče. Aj napriek tomu, že samotný žalobca vyvrátil, resp. poprel vlastné tvrdenie o tom, že prístup k bežeckému pásu mala len žalovaná, opätovne v odvolaní žalobca tvrdí to isté, a teda, že bežecký pás mohla poškodiť výlučne len žalovaná, lebo len ona mala k nemu prístup.

24. Z uvedených dôvodov žalovaná navrhuje, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu (vo výroku II. a III.) ako vecne správne potvrdil a priznal žalovanej voči žalobcovi nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

25. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou stranou sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny.

26. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania na súde prvej inštancie, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Pretože odvolací súd preberá v celom rozsahu súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v danej veci, výsledky dokazovania správne vyhodnotil a dospel i k správnym skutkovým záverom pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku, a pretože odvolací súd zároveň v celom rozsahu zdieľa i právne závery súdu prvej inštancie vo veci, s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP odkazuje na správne odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. Pre úplnosť je potrebné uviesť nasledovné:

27. Žalobca sa žalobou domáhal zaplataenia voči žalovanému sumy 948 eur s príslušenstvom (po späťvzati žaloby v časti o zaplataenie 252 eur) titulom náhrady škody na majetku. Škoda mala žalobcovi vzniknúť na bežiacom páse, ktorý mali so žalovanou, ešte ako manželia kúpiť v Maďarsku v roku 2010 v hodnote 1.400 eur. Po uzavretí dohody o vyporiadaní BSM po rozvoze manželstva uzavretej dňa 12.01.2015 mal bežiaci pás nadobudnúť žalobca v rámci zariadenia posilňovne. Pri preberaní bežiaceho pása zistil, že je poškodený, na viacerých miestach bol prerezaný bežiaci popruh. K úmyselnému poškodeniu bežiaceho pása sa mala priznať žalovaná pred svedkami, ktorí prišlo bežiaci pás previezť. Žalovaná všetky tvrdenia žalobcu poprela a spochybnila. Súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol dôvodu, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno a nepreukázal základné predpoklady pre priznanie nároku na náhradu škody, hlavne protiprávne konanie žalovanej a príčinnú súvislosť medzi protiprávnym konaním a vznikom škody. Žalobca v odvolaní argumentuje odvolacími dôvodmi podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP, t.j., že závery súdu prvej inštancie odporujú vykonanému dokazovaniu, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaného dokazovania k nesprávnym skutkovým záverom a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

28. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre rozhodnutie súdu a teda sa týka tých podstatných skutočností, ktoré boli významné z hľadiska hmotnoprávneho posúdenia veci a na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke. Skutkovým zistením sa rozumie súhrn skutočností, ktorými má súd

prvej inštancie skutkový stav preukázaný. Ide o výsledok hodnotenia vykonaných dôkazov z hľadísk uvedených v § 191 ods. 1 CSP o voľnom hodnotení dôkazov. Skutkové zistenie súdu prvej inštancie nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, ak zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov nevyplývajú alebo inak počas konania nevyšli najavo, alebo neprihliadol na rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo je v hodnotení dôkazov logický rozpor, alebo napokon ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z postupu, ktorý je súdu predpísaný v ustanoveniach § 191 až 194 CSP, § 205 CSP. Ak odvolací súd nezistí žiadnu z uvedených väd pri hodnotení dôkazov, potom nie je možné dospieť k záveru, že existuje odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP.

29. V čase rozhodovania súdom prvej inštancie súd v konaní rozhodoval na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov (§ 215 CSP). Podľa § 149 CSP prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky. Podľa § 154 CSP prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. Aby strana konania mohla splniť svoju zákonnú povinnosť označiť potrebné dôkazy, musí predovšetkým splniť svoju povinnosť tvrdenia; predpokladom dôkaznej povinnosti je totiž povinnosť tvrdenia rozhodujúcich skutočností. Pokiaľ strana konania nespĺni svoju povinnosť tvrdiť skutočnosti rozhodné z hľadiska hypotézy právnej normy, tak spravidla nemôže ani splniť dôkaznú povinnosť. Pokiaľ ide o skutočnosť rozhodnú podľa hmotného práva, neunesenie bremena tvrdenia o tejto skutočnosti, bude mať pre stranu väčšinou za následok pre neho nepriaznivé rozhodnutie. V prípade, ak strana konania aj tvrdí určitú skutočnosť, je jej povinnosťou tvrdenú skutočnosť preukázať. V prejednávanej veci je potrebné zdôrazniť, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a do skončenia dokazovania súdom prvej inštancie uznesením na pojednávaní 23.01.2020 (č.l. 277) nepreukázal, že by za spôsobenú škodu zodpovedala žalovaná a preto nebolo možné dospieť k záveru, že by odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP ako to odvolateľ tvrdí bol preukázaný.

30. Podľa § 420 Občianskeho zákonníka každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

31. V súlade s citovaným § 420 OZ pri uplatňovaní nároku na náhradu škody musí žalobca vždy súčasne preukázať základné predpoklady pre priznanie takéhoto nároku, za ktoré sa považuje vznik a výška škody, protiprávne konanie žalovaného, príčinná súvislosť medzi vznikom škody a protiprávnym konaním a zavinenie. V prejednávanej veci neboli vykonaným dokazovaním preukázané všetky zákonné predpoklady pre priznanie nároku na náhradu škody, predovšetkým protiprávne konanie žalovanej a jej zavinenie, následne preto nemôže existovať ani príčinná súvislosť medzi vznikom škody a protiprávnym konaním.

32. Aj podľa názoru odvolacieho súdu za protiprávne konanie je potrebné považovať porušenie zmluvnej alebo zákonnej povinnosti, prípade konanie v rozpore s dobrými mravmi. Odvolací súd sa v prejednávanej veci stotožnil s názorom žalovanej, že povinnosťou žalobcu, ak chcel byť v konaní úspešný bolo v konaní preukázať, že bol vlastníkom veci (bežiacého pásu), ku ktorej poškodeniu malo dôjsť a že poškodenie veci spôsobila žalovaná úmyselným konaním. Podľa názoru odvolacieho súdu je už zo žaloby zrejmé, že žalobca ani len netvrdil skutočnosti rozhodné pre priznanie škody, pretože netvrdil, kedy presne kúpil bežiaci pás, nedisponoval dokladom preukazujúcim kúpu bežiacého pásu a neuvádzal, kedy malo dôjsť k poškodeniu bežiacého pásu a za akých okolností (čo malo vplyv na preukázanie výšky škody a protiprávneho konania žalovanej). V žalobe poukazoval žalobca len na to, že poškodený bežiaci pás našiel žalobca v čase, keď si pre neho prišiel januári 2015, po uzavretí dohody o vyporiadaní BSM. Žalobca chýbajúce tvrdenia dopĺňal len postupne, po vyjadreniach a námietkach žalovanej, ktorá sa bránila procesne prípustným spôsobom, keď popierala všetky tvrdené skutočnosti žalobcu. Je možné tiež súhlasiť s argumentáciou žalovanej, že pokiaľ tvrdila, že nie je si vedomá kúpy bežiacého pásu počas trvania manželstva v sume, ktorú uviedol žalobca a škodu na bežiacom páse nespôsobila, že tieto negatívne skutočnosti preukázať nemohla, pričom je potrebné vychádzať z tzv. negatívnej dôkaznej teórie, ktorú treba rešpektovať pri posudzovaní dôkazného bremena na strane toho ktorého účastníka. Ide o pravidlo, že neexistencia (niečoho) sa zásadne nepreukazuje (porovnaj rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Cdo 13/2009). Preto bolo na žalobcovi zväžiť, či žalobu podá, ak nedisponoval určitými, pre posúdenie veci rozhodnými tvrdeniami a dôkazmi. Súd prvej inštancie

správne z vykonaného dokazovania vyvodil, že počas konania nebola preukázaná zodpovednosť žalovanej za vzniknutú škodu, pretože bežiaci pás sa nachádzal v miestnosti v dome, v ktorom po rozvoze ostala síce bývať žalovaná, ale žalobca mal počas celého rozhodného obdobia kľúče a prístup do miestnosti, kde sa bežiaci pás nachádzal (túto argumentáciu súdu žalobca v odvolaní ani nespochybňuje). V konaní tiež nebolo preukázané, kedy vôbec došlo k poškodeniu bežiaceho pása, čo má zásadný vplyv na určenie výšky škody (§ 443 OZ) ako to bližšie zdôvodňuje súd prvej inštancie v bode 18 a 19 odôvodnenia rozsudku.

33. Podľa názoru odvolacieho súdu ani dôvod odvolania podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z neprávneho právneho posúdenia), nie je daný. Nesprávne právne posúdenie veci predstavuje právnu vadu rozhodnutia. Tento odvolací dôvod je naplnený v prípade, ak na zistený skutkový stav súd neaplikoval príslušnú právnu normu (t.j. opomenul aplikovať príslušnú právnu normu), aplikoval nesprávnu právnu normu (t.j. namiesto príslušnej právnej normy aplikoval normu inú), obsah právnej normy nesprávne interpretoval alebo správne zvolenú a správne interpretovanú právnu normu nesprávne aplikoval. Pri posudzovaní veci samej súd prvej inštancie vychádzal z § 415, § 420, § 424, § 442 a 443 Občianskeho zákonníka, upravujúcich predpoklady pre priznanie nároku na náhradu škody. Súd prvej inštancie uvedené ustanovenia zákonov správne vyložil a aplikoval. Žalovaný v odvolaní nepoukazuje na žiadne iné ustanovenia zákonov, ktoré by súd nevzal do úvahy, resp. žalovaný nekonkretizuje, ktoré ustanovenie zákona súd prvej inštancie nesprávne vyložil a nesprávne aplikoval.

34. Z uvedených dôvodov odvolací súd vecne správny rozsudok súdu prvej inštancie s použitím § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

35. V odvolacom konaní úspešnej žalovanej vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP v odvolaní neúspešnému žalobcovi. Žalovaná si ich náhradu uplatnila, preto jej boli odvolacím súdom priznané. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

36. Senát odvolacieho súdu tento rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon _____ pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).